

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce **F. M.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské náměstí 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Komise k projednávání přestupků městské části Brno-střed ze dne 2. 10. 2014, č.j. 130093543/ZIKJ/PRE/005, sp. zn. PRE011401476,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Včas podanou žalobou ze dne 8. 7. 2015 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Uvedl, že rozhodnutím Komise k projednávání přestupků městské části Brno-střed (dále též „přestupková komise“) ze dne 2. 10. 2014, č.j. 130093543/ZIKJ/PRE/005, sp. zn. PRE011401476, byl shledán vinným ze spáchání přestupků proti pořádku ve státní správě a územní samosprávě. Dne 20. 10. 2014 žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání. Žalovaný usnesením ze dne 9. 1. 2015, č.j. MMB/422154/2014/2014, sp. zn.

5400/OD/MMB/422154/2014 Ro-/35/, řízení o odvolání zastavil. Konstatoval, že žalobce přes výzvu žalovaného neodstranil vadu podání spočívající v absenci vlastnoručního podpisu.

[2] Žalovaný sice výzvu k odstranění vady podání vyhotovil, nicméně tuto v rozporu s § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nedoručil zmocněnci žalobce. Žalovaný se tudíž nemůže dovolávat neplatnosti podaného odvolání.

[3] Vada podání navíc byla odstraněna. To sice jeden den po uplynutí krátké (třídenní) lhůty stanovené žalovaným, nicméně ještě před právní mocí usnesení o zastavení odvolacího řízení. V takovém případě měl žalovaný pokračovat v odvolacím řízení, jeho postup byl výrazem přepjatého formalismu. Výzva k odstranění vady nebyla žalobci řádně doručena, tudíž ani nezačala plynout. Odstranění vady učiněné dne 23. 12. 2014 tak bylo včasné. Žalovaný nerozhodl o odvolání tak, jak mu ukládá § 90 správního řádu, ve lhůtě dle § 71 odst. 3 téhož zákona.

[4] Žalobce vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, který mu poskytuje procesní právní předpis. Dne 26. 5. 2015 podal ke Krajskému úřadu Jihomoravského kraje „Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti úřadu“. Krajský úřad se však k žádosti doposud nevyjádřil.

[5] Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí přestupkové komise ze dne 2. 10. 2014 do 30 dnů od právní moci rozsudku.

II. Další podání žalobce

[6] Dne 14. 8. 2015 soud obdržel podání žalobce označené jako „*NÁVRH NA ZASTAVENÍ ŘÍZENÍ Pro uspokojení žalobce postupem po podání žaloby*“. Žalobce v něm uvedl, že krajský úřad dne 9. 7. 2015 vydal rozhodnutí č.j. JMK 89431/2015, sp. zn. S-JMK 46811/2015/ODOS/St, jímž věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce byl tímto postupem nadřízeného správního orgánu fakticky uspokojen. Nadřízený správní orgán totiž zajistil, aby žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání, a toho se žalobce domáhal i podanou žalobou. Na základě toho žalobce navrhl, aby soud řízení zastavil dle §47 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též s. ř. s.), pro uspokojení žalobce postupem žalovaného po podání žaloby. Současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku a v náhradě nákladů advokáta za dva úkony právní služby.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[7] Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 9. 2015 uvedl, že jeho usnesení o zastavení odvolacího řízení ze dne 9. 1. 2015 bylo zrušeno rozhodnutím krajského úřadu ze dne 9. 7. 2015, a věc byla vrácena žalovanému. Ten posléze shledal, že u všech předmětných přestupků již zanikla delikt ní odpovědnost dle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, pročež řízení dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích zastavil rozhodnutím ze dne 8. 9. 2015, sp. zn. 5400/OD/MMB/422154/2014/-Ro-/35-2014/,

a vyrozuměl o tom žalobcova zástupce. Vzhledem k tomu odpadl důvod k projednávání žaloby, neboť žalobce byl uspokojen ve smyslu § 62 s. ř. s.

IV. Další úkony účastníků řízení a soudu

[8] *Soud*, v reakci na podání žalobce, které obdržel dne 14. 8. 2015, žalobci sdělil, že vzhledem k judikatuře (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008-62; www.nssoud.cz) nemůže vyhovět návrhu na zastavení řízení dle § 47 písm. b) s. ř. s., neboť řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze z povahy věci zastavit dle citovaného ustanovení, tedy pro uspokojení žalobce po podání žaloby. Současně soud žalobce poučil, že zastavení řízení se může domoci zpětvzetím žaloby ve smyslu § 37 odst. 4 s. ř. s.

[9] Dne 14. 9. 2015 soud obdržel podání žalobce ze dne 7. 9. 2015. V něm žalobce uvedl, že jeho návrh na zastavení řízení je důvodný, neboť žalobce byl uspokojen postupem žalovaného po podání žaloby a není tak důvod v řízení pokračovat. Žalobce tedy opakovaně navrhl, aby soud řízení zastavil a přiznal žalobci vůči žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 10 228 Kč.

[10] Žalovaný v podání ze dne 7. 10. 2015 brojil proti požadované náhradě nákladů řízení, a to z důvodu použití nesprávné tarifní hodnoty při výpočtu mimosmluvní odměny advokáta, a dále proto, že jak plyne ze závěrů krajského úřadu, žalovaný ve věci nečinným nebyl. Odměna advokáta by navíc neměla být ve zřejmém nepoměru k hodnotě a složitosti věci. Předmětem sporu přitom byla pokuta uložená ve výši 4 000 Kč.

[11] Dne 29. 10. 2015 soud obdržel podání žalobce ze dne 19. 10. 2015. Žalobce uvedl, že se rozhodl setrvat na žalobě. Žalovaný sice vyhotovil „vyrozumění o zastavení řízení“, ale i přes vykonání tohoto aktu je stále nečinný. Žalobce se podanou žalobou domáhal vydání rozhodnutí dle § 90 odst. 1 správního řádu, nikoliv vydání „vyrozumění“. Postup žalovaného nebyl v souladu se správním řádem. Pokud žalovaný hodlal řízení zastavit, měl vydat rozhodnutí dle § 90 odst. 1 správního řádu, kterým by zrušil rozhodnutí přestupkové komise ze dne 2. 10. 2014 a řízení zastavil. Nezbytným krokem ale bylo zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce je nyní v nejistém právním postavení. Žalovaný mu sice neformálně sdělil, že řízení o přestupku je zastaveno, ovšem rozhodnutí přestupkové komise ze dne 2. 10. 2014 nebylo zrušeno. Pokud by správní orgán počal rozhodnutí vymáhat, pak by žalobce nemohl nijak prokázat, že rozhodnutí bylo zrušeno. Žaloba je tudíž důvodná i přes to, že žalovaný řízení o přestupku zastavil.

V. Jednání konané dne 24. 6. 2016

[12] Žalobce, který trval na nařízení jednání, se (stejně jako jeho zástupce) bez omluvy nedostavil.

[13] Žalovaný nad rámec již dříve písemně uplatněné argumentace uvedl, že usnesení o zastavení řízení ze dne 9. 1. 2015 vydal vadně. Dodal, že žalobce není v nejistém právním postavení, neboť o zastavení přestupkového řízení obdržel vyrozumění. Zastavení řízení pro zánik odpovědnosti žalobce za spáchané přestupky bylo provedeno v souladu se zákonem.

VI. Posouzení věci soudem

[14] Soud se v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**.

[15] Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

[16] Jak vyplynulo ze správního spisu (soud vycházel též ze správního spisu předloženého v souběžně projednávané zásahové věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 29 A 55/2015), jakož i z tvrzení účastníků, rozhodnutím ze dne 2. 10. 2014, č. j. 130093543/ZIKJ/PRE/005, sp. zn. PRE011401476. ev. č. VVP 276/2088/2171/2179/2014, přestupková komise uznala žalobce vinným ze spáchání přestupků a uložila mu pokutu ve výši 4 000 Kč. Dne 21. 10. 2014 přestupková komise obdržela blanketní odvolání proti uvedenému rozhodnutí. Odvolání postrádalo náležitost vlastnoručního podpisu. Přípisem ze dne 23. 10. 2014 přestupková komise odvolání se spisem předložila žalovanému coby odvolacímu orgánu. Usnesením ze dne 15. 12. 2014 žalovaný vyzval žalobce k doplnění odvolání ve lhůtě 3 dnů. Tato výzva byla dne 17. 12. 2014 doručena žalobci, nikoli však již jeho zmocněnci. Dne 23. 12. 2014 přestupková komise obdržela stejnopis již dříve podaného odvolání, tentokrát však opatřený vlastnoručním podpisem žalobce. Toto podání přestupková komise spolu se spisovým materiálem předložila žalovanému až dne 5. 5. 2015. Již před tím přitom žalovaný usnesením ze dne 9. 1. 2015, č. j. MMB/422154/2015, sp. zn. 5400/OD/MMB/422154/2014Ro-/35/, odvolací řízení zastavil pro neodstranění nedostatku podpisu podání. Toto usnesení ovšem v přezkumném řízení zrušil Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 9. 7. 2015, č. j. JMK 89431/2015, sp. zn. S-JMK 46811/2015/ODOS/St, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Den před tím, 8. 7. 2015, žalobce podal u soudu nyní projednávanou nečinnostní žalobu. V průběhu řízení před soudem pak žalovaný vydal v rámci odvolacího řízení dne 8. 9. 2015 rozhodnutí sp. zn. 5400/OD/MMB/422154/2014/-Ro-/35-2014/, jímž dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích zastavil řízení o všech předmětných přestupcích žalobce, neboť dle § 20 téhož zákona zanikla odpovědnost za tyto přestupky. V souladu s § 76 odst. 3 zákona o přestupcích žalovaný toto rozhodnutí poznamenal do spisu a o zastavení řízení vyrozuměl žalobce (žalobcův zástupce vyrozumění obdržel dne 10. 9. 2015).

[17] Podanou žalobou se žalobce domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí přestupkové komise ze dne 2. 10. 2014. Tak se posledně zmiňovaným rozhodnutím stalo. Tento akt je tudíž nutno považovat za rozhodnutí, jehož vydání se žalobce domáhal podanou žalobou.

[18] V této souvislosti je třeba učinit poznámku k tvrzení žalobce obsaženému v jeho podání ze dne 19. 10. 2015. Žalobce uvedl, že žalovaný vyhotovil pouhé „vyrozumění o zastavení řízení“, žalobce se však podanou žalobou domáhal vydání rozhodnutí dle § 90 odst. 1 správního řádu, nikoliv vydání „vyrozumění“. Postup žalovaného navíc dle žalobce nebyl v souladu se správním řádem, neboť žalovaný měl vydat rozhodnutí dle § 90 odst. 1 správního řádu, kterým by zrušil rozhodnutí přestupkové komise ze dne 2. 10. 2014 a řízení zastavil.

[19] Smyslem žaloby proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. je posoudit, zda je správní orgán nečinný při vydávání rozhodnutí či osvědčení. Soud přitom při rozhodování o nečinnostní žalobě nepředjímá ani jakkoli nepresumuje obsah či formu

rozhodnutí správního orgánu, neboť tato úvaha náleží pouze správnímu orgánu vedoucímu příslušné správní řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, č. j. 5 Ans 11/2010-104; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. sice hovoří o tom, že žalobce se nečinností žalobou může domáhat vydání „rozhodnutí ve věci samé“, tímto pojmem se však v této souvislosti rozumí rozhodnutí správního orgánu, kterým se řízení před tímto správním orgánem končí, kterým je autoritativně řešena otázka, která byla předmětem tohoto řízení a které je principiálně přezkoumatelné ve správním soudnictví, tj. rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. V tomto smyslu existuje komplementarita mezi procesní úpravou týkající se žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) a žaloby proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.), kterou se lze domáhat vydání rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. v jednou zahájeném řízení před správním orgánem (srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008-104, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Ans 1/2005-60, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS).

[20] Účelem řízení o nečinnosti žalobě je tedy obecně poskytnutí ochrany účastníku správního řízení před nečinností spočívající v nevydání rozhodnutí, jímž se řízení končí, nikoli před jinými procesními vadami, nebo před rozhodnutím nezákonným z hlediska hmotného práva. Opačný závěr by znamenal stírání rozdílů mezi řízením na ochranu před nečinností a řízením o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s., jež soudní řád správní záměrně koncipuje jako odlišná. Soudní ochrana proti nečinnosti je poskytována především z toho důvodu, aby účastník řízení nesetrvával ve stavu právní nejistoty za situace, kdy již příslušné úkony směřující ke změně jeho právního postavení byly jím samým či příslušným správním orgánem učiněny a kdy tedy již zbývá jen vydat ono správní rozhodnutí, proti němuž by se pak mohl případně bránit správní žalobou. Soudní ochrana se však zaměřuje toliko na vydání rozhodnutí samotného, soud např. nemůže v jejím rámci stanovit správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí konkrétního obsahu.

[21] V daném případě žalovaný v průběhu řízení před soudem vydal dne 8. 9. 2015 rozhodnutí, jímž řízení zcela nepochybně ukončil, a které je zároveň přezkoumatelné soudem na základě žaloby podané dle § 65 a násl. s. ř. s. Jak plyne z výše uvedeného, v rámci řízení o nečinnosti žalobě se soud nemůže zabývat námitkami žalobce ohledně zákonnosti tohoto rozhodnutí. Podstatná je pouze skutečnost, že takové rozhodnutí bylo vydáno a že z právního hlediska existuje. Tak tomu je – žalovaný postupoval dle § 76 zákona o přestupcích a předmětné rozhodnutí nelze ani z jiných důvodů považovat za nicotné. Námitky žalobce se dotýkají pouze jeho případné zákonnosti.

[22] Vydáním požadovaného rozhodnutí se však řízení o ochraně před nečinností správního orgánu stává bezpředmětným (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008-62). Na novou skutkovou situaci (a to primárně na přezkoumané rozhodnutí krajského úřadu) žalobce zareagoval nejprve podáními, v nichž navrhoval zastavení řízení pro uspokojení žalobce postupem žalovaného dle § 47 písm. b) s. ř. s. V posledním podání ze dne 19. 10. 2015 pak uvedl, že na podané žalobě trvá. K tomu je třeba uvést, že jak plyne z již zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008-62, řízení o nečinnosti žalobě nelze zastavit dle § 47 písm. b) s. ř. s. z důvodu uspokojení navrhovatele po podání žaloby (k bližšímu odůvodnění tohoto závěru

viz citovaný rozsudek kasačního soudu). V nyní projednávané věci soud žalobce poučil o možnosti zpětvzetí žaloby, tak však žalobce neučinil, resp. z žádného jeho úkonu nelze jednoznačně takový projev jeho vůle dovodit. Naopak ve svém posledním podání žalobce konstatoval, že na podané žalobě trvá.

[23] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, je „*plně na žalobci, aby po ukončení nečinnosti správního orgánu provedl patřičné kroky reagující na změnu procesní situace, včetně možného zpětvzetí žaloby. Jestliže žalobce nevezme svoji žalobu zpět, soud, dojde-li k závěru, že nečinnost žalovaného netrvá, žalobu zamítne na základě ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s.*“ Tento závěr platí v daném případě tím spíše, že žalobce byl zastoupen advokátem, tedy osobou práva znalou. Navíc, jak uvedeno již shora, žalobce byl o možnosti zpětvzetí žaloby soudem výslovně poučen.

[24] Soud shledal, že ke dni vydání tohoto rozsudku již tvrzená nečinnost žalovaného netrvá, neboť dne 8. 9. 2015 bylo vydáno rozhodnutí, jehož vydání se žalobce domáhal podanou nečinnostní žalobou.

VII. Závěr a náklady řízení

[25] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[27] Pro aplikaci jiných odstavců § 60 s. ř. s. nebyly splněny zákonné podmínky.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. června 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu